Béres Attila

Kócs a kastélyban

Az Élet a kastélyban mesés könyv részlete

Miszerint a kastély nem is kastély, csak egy romladozó kúria, de toronyszobával. Hárman élnek benne: úrnője Otilia, ki hol hercegnő, hol árva leány, és nem szorul idegen történetekre. Ottó egy itt rekedt hűséges dragonyos katona, többszáz éves védelmi hagyományokkal. Chantal többnyire macska képében uralja a lakók életét, legalábbis sok mindenre képes.

Amikor beengedték a terapeutát, az a nő nem értette, hogyan élhetnek hárman egyetlen kastélyban. Ki a főnök? Ki uralkodik? Kastélyban nincs demokrácia. A kastélyban az a jó, hogy hierarchia van.

Istenem, a terapeuta is lehet hülye. Vanni van hierarchia, de hullámzóan változik, és nincsenek elfoglalt helyek, nincsek érvényes vertikumok, horizontális a hierarchia, vízszintesen jelenik meg, tetszik érteni? – nem egymás fölött vannak a szereplők, hanem egymás mellett. Ezért lehet kiszorítósdit játszani. Terapeuták nem férnek bele, mert az agyuk tele van visszacsatolással, kognitív retrospekcióval, hálóhalmazos dekontinuitással, jövhavi villanyszámlákkal, ahol nota bene rendszerszintű a haramiarablás. Erre senki nincs kiképezve. Tehát a tp. mint terapeuta: Azt meg tudja magyarázni, ha valakinek lóg a nyála, de azt nem, hogy a háromszemélyes kastélyban hogy szerveződik az élet, ha a lakók a végtelen szeretetben egymást gyűlölve élnek, de ezt áradó kedvességgel vagy udvarias megértéssel viselik, egészen a végtelen, egymásba torlódó kényeztetési vulkán kitörésekig. Vagy fordítva, marakodva bolondulnak egymásért. Az egy másfajta erupció. Az egyensúly szempontjából mindegy is. Olyan ez, mint a hosszú házasság egyensúlyának titka amúgy rém egyszerű emberek között: az a lényeg, hogy a sérelmek ne halmozódjanak mint a szemétlerakók rothadó hegyei, hanem száradjanak be, mint a régi cipőkrém. Nyelvi kavarodás, korosztályos fogalomzavar, amit a teljes fogalmi elszegényedés drasztikus ütemben megold. Mert itt és most: korábban nem volt krém, a szó beleragadt a nyelvbe! Korábban nem létezett a pazarlásra tervezett nyomós tubus. Cipőpaszta volt. Fémdoboz, benne kemény anyag finom szőrmentes plüss textillel való kenegetésre. Simogatás, a lábbelihez fűződő viszony kiteljesedése. Mindegy, lássuk, ki ez a nő és mit akar. A kastély lakói nem várják nyitott ölelő karral a kívülről érkezőket.

Maga engedte be? – csattant a kérdés Ottó védőőrnek szegezve, persze Chantal felől, aki az alkalomhoz illő vizsgálóbírói talárba burkolózott.

De mégis: Ellenőrzi valaki, hogy kit enged be? Hogy valós személy-e ? Van-e férje-felesége-gyereke? mit igazol-garantál-jogosít a fényképes plasztik lapocska, ami a nyakában lóg? Hogy megnézheti a villanyóránkat, kinyithatja a hűtőnket, belenézhet-e a seggünkbe, már bocsánat...?!

Mindenkinek van védelmi stratégiája, ha nem is tud róla, Otilia sápad és hanyatl, Ottó reménytelen fegyvereivel döngöl, Chantal a Felis Catus évezredes összmacskászati felkészültségének vélt biztonságából zárja el az életösztön ciripelő jelzéseit.

Akkor most hol tartunk? A beengedett, ártalmatlannak látszó nő apró lépésekkel hátrál. Ki maga, honnan jött, ki küldte, mit akar, Chantal még azt is, hogy „mi a motívuma!"

Terapeuta végzettségem van. Aha, az mi! Lelki támogató vagyok. Chantal: minket aztán nem kell támogatni. Jobban mondva felméréseket végzek. Ottó: minket aztán nem fog felmérni. Otilia: életünk nyitott könyv, rajtunk nincs mit méregetni, amit lát, itt az van, a mi mesénk a mi valóságunk. Ottó: de azért ne nagyon nézelődjön! Chantal: Van papírja arról, hogy nem fertőző?

A nő azt mondta, kócs vagyok, és névjegyet vett elő, Ottó kikapta a kezéből: Ide az van írva. hogy co-ac-h. Chantal: Bunkó vagy, de legalább ne hivalkodj vele.

Otilia: Ha nem képes megmondani jövetele célját, nem tartóztatjuk, el is mehet.

Boldogságkutató vagyok. Boldogsághoz segítem az embereket.

Chantal: Mibe kerül, mert mi nem használunk pénzt, ne is álmodj róla, szivecském. Ottó: ki adta meg a címünket, mert ez itt egy titkos objektum, védelmi besorolással. A Coach láthatóan sokadszorra magyarázza: ez egy népboldogító össznemzeti program, random dobja ki a címeket.

Chantal támadó színeket vett fel, és harci pozícióba helyezte magát: Random? Nem létező címeket is? No boldogság! A boldogtalanság az ember természetes állapota. Punkt. Csakhogy a kétpólusú világrend mániákus hívei nem bírták elviselni, ezért felállították a nem létező ellenpontot. Ha két hülye szerelmes ül a padon, és az egyik megkérdezi: Boldog vagy, drágám? A másik idióta vigyorra nyílt ajakkal leheli: Boldog vagyok, drágám. Mivel azt mégse mondhatja, hogy lemerült a telóm, és sehol egy konnektor. Még kevésbé mondhatja, mi a szartól legyek boldog, hülye vagy, te láttál már boldog embert? Olyat láttam, aki örült. Még olyat is, aki elég sokáig örült. Meg még olyan is akad, aki elégedett a sorsával.

Vagy nem mer kilógni a sorból. De boldog? Az a boldog, aki több apró örömet tud egymás után felfedezgetni amúgy eseménytelen életében? Megtalál egy körömollót az ágyban, és nem szúrta át vele a saját torkát álmában. Utána főz egy kávét.

A Coach elővette a mobilját, idegesen nyomkodta: Ez egy tudományos program, itt van, megmutatom, de itt nincs térerő. Ottó harsog: itt nincs mobilozás, nincs internet, nincs tévé, nincsenek kütyük, ez egy önmagában kerek világ! És elég színes! Mi a saját mesénkben élünk. És toppantott darabonként hétkilós fapapucsával.

Coach: Értsék meg emberek, ez egy szolgáltatás! A rendszer abból indul ki, hogy a boldogság a lakosság minden tagjának kötelező erővel jár.

Otilia arca kipirult, felegyenesedett a szófán: A boldogtalanság mindenkinek jár! Az, ami jár! Nyugodtan lehet benne sírdogálni. A boldogtalanság jön, és mindent elborít, puhán, szürke meleg felhő - *olyan nincs, a felhő nem meleg, jól van Chantal, ha még egszer beleszólsz, mész vissza macskába* – tehát mondom, a boldogtalanság szürke és puha és felhő és meleg – szürkén befed, és eltűnik minden kellemetlenség, mert nem kell foglalkozni a kötelességekkel és tennivalókkal, emberekkel, mert csak egy egyvalami van, a mindent elöntő boldogtalanság.

Mint gyerekkorban a betegség: kint hóvihar, iskola, más gyerekek, csupa hülye, itt bent pedig meleg dunna, forró tea, kendőcske a torkocskán, félig rágott kompót, szétszórt plüssállatok az ágyban, és csak annyira zúg a fej, hogy ne kelljen gondolkozni, még unatkozni sem. A boldogság pedig maximum maga a várakozás. Csak az emberek elrontják, a leghülyébb apró örömöket szeretnék boldogsággá nagyítani, de a boldogtalanság ízét a szádban őrzöd, amíg lehet, mert utána nincs semmi, csak a hétköznapok hullámtalan víztükre, felszínén a borús ég szürkesége.

Úgyhogy ne akarj minket boldogítani! Ezen a ritka és gyönyörű nyelven, amit szerte a világban rajtunk kívül senki nem beszél, ez is a helyére került, rájöttünk valamire, mert a kifejezés: „boldogítani valakit" nálunk pejoratív. Boldoggá tenni – ez a kifejezés dallamosan adja magát. A „boldogít" szó pedig annak a kincsnek a része, amelyhez hasonlót (nyelvészek csak pucolgassák egy kicsit a szemüvegüket), amelyhez valóban hasonlót rajtunk kívül senki sem ír és beszél, és amelyet mi még anyatej híján is az első vitaminos csonterősítő kálciummal és foszforral dúsított babatáppal szívunk magunkba, a boldogít azt jelenti, hogy untat, fáraszt, rossz hírrel érkezik. Már megint mivel boldogítasz, betörtél egy ablakot?*(Mellesleg az anyatejre egyszer még visszatérünk.)* Otilia még soha nem emelkedett ilyen szónoklati magasságokba. Majd Chantalra nézett:

Használd a tudományod! És Chantal teljes harci pompájában szegény Coachra emelte tekintetét, sárgán vibráló éles fénysugárban riadt porszemek táncoltak tébolyultan, a nő pedig eltűnt, még kesernyés illat se maradt utána, pedig ilyen esetekben szokott. A földre hullott névjegy égő falevélként zsugorodott semmivé.

Szerintem a bosnyák-sziléziai vörös lovagszövetség küldte véderőnk kikémlelésére, de pofára estek, mondta Ottó. Chantal csóvált, nem, nem, ez inkább a Sonka Alakú Hegy mögötti gyülevész kóbor horda módszerére vall.

Otilia visszahanyatlott a szófára, pongyoláját festenivaló drapériává rendezte különösen hosszúnak tetsző keresztbe tett lábán, türkiz cipellőjén rubin ékkő villant. Alkonyodik, ideje feltölteni a csillagokat fénnyel.